

Arrest

nr. 59 483 van 11 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat W. BUSSCHAERT, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 25 februari 2011, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 15 maart 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per drager op 16 maart 2011 aan verzoeker werd betekend.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en een Arabier te zijn afkomstig van Oran. U zou in een kledingszaak tewerk zijn gesteld. In mei 2010 zou u besloten hebben om ‘het rechte pad’ te volgen en dus uw gebeden dagelijks uit te voeren in een moskee. U zou naar de moskee Abdelmomen gegaan zijn in de Cité Lescure niet ver van uw winkel. U zou na het ‘maghreb’ gebed of ‘aysha’ gebed deelgenomen hebben aan discussiegroepen waarbij er over godsdienstige kwesties werd gesproken.

De imam Adam zou u in augustus 2010 gevraagd hebben om djihaad (heilige oorlog) te gaan voeren in Palestina of Irak opdat u naar het paradijs zou gaan. U zou hem voor zot verklaard hebben. U zou echter naar de moskee zijn blijven gaan bidden maar u zou niet meer deelgenomen hebben aan de discussiegroepen. Rond 10 of 11 september 2010 (op het einde van de vastenmaand Ramadan 2010) zou hij u deze vraag een tweede keer hebben gesteld en ditmaal samen met zijn helper Achour. U zou opnieuw geweigerd hebben. U zou het als uw burgerlijke plicht beschouwd hebben om de imam Adam, die djihaad predikt, bij de politie aan te geven en dit omdat u de wetten van uw land respecteert. De politie zou uw verklaringen genoteerd hebben waarna Adam zou zijn gearresteerd. Twee dagen later zou Adam echter zijn vrijgelaten en zou hij naar uw winkel zijn gekomen om u als ongelovige te bestempelen. U zou uw vader ingelicht hebben over uw probleem waarna hij samen met u op 17 of 18 september 2010 naar de speciale politie-eenheid LRPO zou zijn gegaan. De officier Mammaar, een vriend van uw vader, zou hebben kunnen achterhalen dat de Sécurité Militaire een akkoord heeft met imam Adam, namelijk dat zij zijn activiteiten voor Al Qaeda (ronsen van djihaadstrijders voor Palestina en Irak) oogluikend toelaten en dit zo lang Al Qaeda geen acties zou ondernemen in Algerije zelf. Imam Adam zou via bemiddeling van de Sécurité Militaire zijn vrijgelaten. Tussen 10 en 15 oktober 2010 zou u aan de deur van uw woning een mes met bloed en een dreigbriefje gevonden hebben. U zou naar uw vader in Layoune (20 km van Oran) zijn gegaan waar u ondergedoken leefde. In november 2010 zou u besloten hebben Algerije te verlaten om in een Europees land asiel te gaan aanvragen. Uw vader, die zich omtrent de materie omstandig had geïnformeerd, zou u over de asielprocedure hebben ingelicht. Uw vader zou ook uw reis geregeld hebben. Op 14 januari 2011 zou u met een vervalst paspoort (fotooverwisseling) en met het rijbewijs van de eigenaar van het paspoort, dewelke u persoonlijk ook kent, vanuit de luchthaven van Sénia te Oran naar Casa Blanca in Marokko zijn gereisd. Op 12 februari 2011 zou u met hetzelfde paspoort, maar waarin ondertussen ook een vals Duits verblijfsdocument was aangebracht, vanuit Casa Blanca naar Dakhla zijn gereisd. Op 14 februari 2011 zou u naar Mauretanië zijn gereisd en op 24 februari 2011 zou u vanuit Nouakchot met transit in Tunis naar Brussel zijn gevlogen. Op 25 februari 2011 om 17:15 uur landde uw vlucht in Brussel Nationale luchthaven en werd er om 17:33 uur een 'terugdrijving' opgesteld nadat er was vastgesteld dat u het land trachtte binnen te komen met een vervalst paspoort en een vals Duits verblijfsdocument. Hierna heeft u diezelfde dag nog asiel aangevraagd. Sinds uw verblijf op 25 februari 2011 in het Transitcentrum 127 te Melsbroek hebt u contact opgenomen met uw vader die wilde weten of u het goed stelde.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u tot op heden geen enkel begin van bewijs kan neerleggen omtrent uw identiteit en/of asielrelaas, dit terwijl u zelf verklaart dat uw identiteitskaart, rijbewijs en dreigbrief bij uw vader in Algerije liggen en u sinds uw verblijf op 25 februari 2011 in het Transitcentrum (TC) 127 contact hebt met uw vader (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 15). Geconfronteerd met het nog steeds, na een verblijf van zo'n twee weken in TC 127, niet kunnen voorleggen van uw identiteitsdocumenten vergoelijkt u dit door te stellen dat u hier niet aan gedacht hebt en u niet weet hoe u deze zou moeten vergaren aangezien u 'tussen vier muren zit' (gehoorverslag CGVS, p. 5). Deze argumenten bieden geen afdoende verschoning aangezien u wel al contact hebt gehad met uw vader die u vroeg of u goed bent aangekomen (gehoorverslag CGVS, p. 4). Het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure en de asielzoeker moet in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken kunnen voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit houdt een negatieve indicatie met betrekking tot de asielprocedure in. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u wel degelijk zeer goed op de hoogte bent van de asielprocedure en dit al van toen u in Algerije was. Zo verklaart u zelf dat u in november 2010 besloten had uw land te verlaten om in Europa asiel aan te vragen nadat uw vader, die zich heel goed had geïnformeerd, u omtrent deze procedure had ingelicht (gehoorverslag CGVS, pp. 3, 6). Uw 'voorkennis' blijkt ook uit het feit dat u weet te melden dat in Duitsland Algerijnen in een open centrum worden gevestigd en niet in een gesloten centrum zoals hier in België (gehoorverslag CGVS, p. 16). Het feit dat u dus nog steeds geen bewijzen kan neerleggen omdat u opgesloten bent en dergelijke documenten niet per post kunnen worden verstuurd, biedt geen afdoende verschoning. U gewezen op het feit dat u dergelijke documenten hoe dan ook kunt laten faxen, stelt hier niet aan te hebben gedacht (gehoorverslag CGVS, pp. 17 en 18). Gevraagd of u alsnog documenten zal neerleggen om uw identiteit en relaas te staven, werpt u op dat uw vader hiermee niet zal instemmen omdat bij een eventuele terugdrijving er een stempel op uw documenten zal worden geplaatst door de PAF (Police des Frontières; gehoorverslag CGVS, pp. 18 en 19). Deze vergoelijking voor het niet kunnen neerleggen van een begin van bewijs is niet afdoende aangezien u het voor de Belgische autoriteiten onmogelijk maakt om te achterhalen welke uw ware identiteit is. Mocht er geloof kunnen worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven dan kan

er toch van worden uitgegaan dat u al het mogelijke zou doen dergelijke documenten te vergaren en voor te leggen.

Deze conclusie wordt andermaal onderstreept door het feit dat u ook geen enkel begin van bewijs met betrekking tot uw asielrelaas kan neerleggen. Het is zeer bevreemdend dat u niet op één of andere wijze een kopie van het proces-verbaal van de klachtindiening in september 2010 bij de politie zou hebben kunnen bemachtigen, zij het door uzelf toen u nog in Algerije was, zij het via uw vader of zijn vriend Mاما, de officier die werkzaam is binnen de LRPO. Het is opmerkelijk dat u zelf niet eens zou weten of de mogelijkheid bestaat om een kopie van het proces-verbaal te bemachtigen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Mocht er geloof aan de door u aangehaalde motieven kunnen worden gehecht kan er toch van uit worden gegaan dat u zich hieromtrent op zijn minst zou hebben bevraagd. Gevraagd waarom u het achteraf, nadat u besloten had het land te verlaten, niet hebt trachten te vergaren, stelt u dat u de wetten hier niet kent (gehoorverslag CGVS, p. 13). Dan gevraagd of u dit bewijs niet via uw vader, die blijkbaar de asielprocedure kent en mensen kent bij LRPO, kon bemachtigen, geeft u een ontwijkend antwoord en stelt als wedervraag wat eigenlijk de vraag is (gehoorverslag CGVS, p. 13). Nogmaals gevraagd waarom u niet op zijn minst getracht hebt om een bewijs te krijgen, oppert u slechts dat u het niet gevraagd hebt, dat de klacht bij de politie ligt en dat u het mes en de brief toch niet kon meenemen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Daarnaast beweert u dat u er niet aan gedacht hebt om de dreigbrief mee te nemen aangezien u niet wist dat u naar hier ging komen en dat er hier naar dit papier gevraagd zou worden (gehoorverslag CGVS, p. 16). Bovengenoemde argumenten raken kant noch wal aangezien u al in november 2010 besloten had om het land te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 3) om in een Europees land asiel aan te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gezien u pas in februari 2011 het land hebt verlaten had u toch de nodige tijd om alles te kunnen regelen. Deze toch wel laconieke houding van uwentwege wijst andermaal op het weinig geloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Deze appreciatie wordt onderstreept door de hoogst merkwaardige verklaringen die u hebt afgelegd met betrekking tot de eis van de imam om u als djihaadstrijder naar Palestina en Irak te sturen, uw klachtindiening en vervolgens de vrijlating van de imam omwille van het akkoord tussen de Sécurité Militaire en Al Qaeda. Vooreerst is het bevreemdend dat een imam een moskeeganger zou dwingen om als djihaadstrijder te gaan vechten voor Al Qaeda (gehoorverslag CGVS, pp. 10, 11 en 12), dit terwijl het algemeen geweten is dat dergelijke organisatie zich zonder probleem kan beroepen op overtuigde strijders die geen risico vormen voor het verklikken van deze terreurorganisatie en waarop men kan rekenen om de strijd overtuigd te voeren. Het is ook bevreemdend dat u nadien nog naar een dergelijke moskee bent blijven gaan om te bidden wetende dat de imam aldaar de djihaad in de letterlijke zin van het woord predikt (gehoorverslag CGVS, p. 8). Wat betreft uw klachtindiening dient er te worden vastgesteld dat, zoals eerder al werd aangehaald, u dit tot op heden niet kan staven met enig begin van bewijs (gehoorverslag CGVS, p. 13) waardoor de geloofwaardigheid hiervan in twijfel dient te worden getrokken. In verdere lijn is het weinig geloofwaardig dat de imam Adam, naar uw zeggen actief voor Al Qaeda, door bemiddeling van de Sécurité Militaire zou zijn vrijgelaten omwille van een akkoord tussen beide partijen, namelijk het ongemoeid laten van Al Qaeda door de Sécurité Militaire zolang de Al Qaeda - acties zich beperken tot het buitenland en niet het binnenland (gehoorverslag CGVS, p. 9). Zulks is immers contradictorisch met uw eigen verklaring. Nadat de vraag u gesteld werd of er geen afdeling Al Qaeda Maghreb aanslagen pleegt in Algerije, geeft u zelf toe dat deze groep in de Sahara van Algerije vreemdelingen ontvoerd en er soms aanslagen worden gepleegd in de kuststeden in Algerije (gehoorverslag CGVS, p. 9).

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient er te worden geconcludeerd dat er aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra (waaronder Oran) van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals uit de informatie blijkt waarover het Commissariaat-generaal beschikt- en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier- is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er niet van die aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in kader van een gewapend intern of internationaal conflict. Uit bijkomende informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de situatie, na de gebeurtenissen in januari en februari 2011, intussen weer gekalmeerd is en actueel burgers geen specifiek risico lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat hij wel degelijk concrete en persoonlijke elementen naar voor gebracht heeft waaruit blijkt dat hij gevisieerd wordt door aanhangers van de terroristische groepering Al Qaeda. Verzoeker heeft wel degelijk de identiteitsdocumenten waarnaar het Commissariaat-generaal vraagt. Hij wacht echter nog op de overmaking ervan via zijn vader. Zijn vader heeft de kans en gelegenheid nog niet gekregen deze over te maken. Hij moet dit namelijk doen met gevaar voor eigen leven aangezien verzoeker op de zwarte lijst van Al Qaeda staat en die in Algerije overal spionnen rondlopen heeft. Verzoeker zal normaliter ter terechtzitting de gevraagde documenten neerleggen. Waarom de bestreden beslissing geen melding maakt van deze feiten is verzoeker een raadsel. De stijlclausule "Er dient te worden vastgesteld dat er aan uw asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht" volstaat hoegenaamd niet.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.3. De bestreden beslissing wijst verzoekers asielaanvraag af omdat (i) verzoeker geen begin van bewijs neerlegt van zijn identiteit of nationaliteit, (ii) hij evenmin enig begin van bewijs neerlegt van zijn asielrelaas, (iii) het bevreemdend is dat een imam een moskeeganger zou dwingen als jihadstrijder te gaan vechten voor Al Qaeda terwijl het algemeen geweten is dat deze organisatie zich zonder probleem kan beroepen op overtuigde strijders die geen risico vormen voor het verklikken van deze terreurorganisatie, (iv) het bevreemdend is dat verzoeker nadien nog naar de moskee is blijven gaan om te bidden wetende dat de imam er de jihad in de letterlijke zin van het woord predikt, (v) het weinig geloofwaardig is dat de imam actief voor Al Qaeda, door bemiddeling van de Sécurité Militaire zou zijn vrijgelaten omwille van een akkoord tussen beide partijen, namelijk het ongemoeid laten van Al Qaeda door de Sécurité Militaire zolang de Al Qaeda - acties zich beperken tot het buitenland en niet het binnenland aangezien dit contradictorisch is met verzoekers eigen verklaring waarin hij toegeeft dat deze groep in de Sahara van Algerije vreemdelingen ontvoert en er soms aanslagen worden gepleegd in de kuststeden in Algerije en (vi) uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra (waaronder Oran) van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53).

Tenslotte is er geen enkele bepaling of beginsel die de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit en hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring geeft. Het ontbreken van identiteitsdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). Hoewel verzoeker zich hiertoe engageerde in zijn verzoekschrift blijkt hij ter terechtzitting nog steeds geen begin van bewijs te kunnen neerleggen omtrent zijn identiteit en nationaliteit en hiervoor geen aannemelijke verklaring te geven.

Bijkomend werpt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker zijn asielaanvraag reeds voorbereidde sinds november 2010 en dat hij verklaarde Algerije pas te hebben

verlaten in februari 2011. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij wel degelijk zeer goed op de hoogte is van de asielprocedure en dit al van toen hij in Algerije was. Tot op heden, ruim 1 maand na zijn gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker nog steeds geen enkel begin van bewijs aangaande zijn identiteit en /of nationaliteit en zijn asielrelaas voorgelegd. Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat hij een kopie heeft van de klacht die hij heeft neergelegd. Het stuk, dat niet wordt neergelegd nadat de Raad opmerkt dat het bij gebrek aan een voor eensluidende verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging zal worden genomen in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, blijkt slechts een kopie te betreffen. De Raad merkt bovendien op dat zolang verzoeker geen bewijs van identiteit neerlegt, hoegenaamd niet wordt aangetoond dat het stuk betrekking heeft op verzoeker zelf.

Voorts kan worden vastgesteld dat verzoeker totaal geen verweer ontwikkelt tegen de motieven dat hij geen afdoende verklaring heeft gegeven waarom een imam hem zou verplichten tot deelname aan de jihad en waarom hij nadien nog steeds naar dezelfde moskee ging, en dat hij bovendien het beweerde akkoord tussen Al Qaeda en de Sécurité Militaire niet aannemelijk maakte. Deze vaststellingen blijven dan ook onverminderd overeind.

2.6. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikelen 2 en 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Door de bestreden beslissing zal verzoeker worden teruggestuurd naar zijn thuisland Algerije. Daar is het absoluut onveilig. Met de regelmaat van de klok worden mensen ontvoerd door terroristische groeperingen die zich Al Qaeda van de Magreblanden noemen. Bovendien zijn er volgens FOD Buitenlandse Zaken tot op heden nog steeds grote onrusten in de meeste grote Algerijnse steden wegens protesten tegen de overheid die de zwarte markt probeert onder controle te krijgen en wegens de stijgende voedselprijzen. Verzoeker heeft bovendien duidelijk aangegeven dat hij persoonlijk bedreigd wordt door deze terroristische groeperingen die hem met de dood bedreigen dan wel met foltering en wegens het niet ingaan op de oproep tot de heilige oorlog.

2.7. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt verweerder dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>) (RvV, nr. 53 793 van 23 december 2010).

Het reisadvies waar verzoeker naar verwijst heeft betrekking op toeristen die naar Algerije willen reizen en slaat niet op Algerijnse staatsburgers. Bovendien is dit reisadvies irrelevant aangezien het niet slaat op verzoekers concrete situatie, het heeft slechts een algemene strekking en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker geenszins de analyse en de informatie van de commissaris-generaal weerlegt, waarin gesteld wordt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra (waaronder Oran) van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c van de vreemdelingenwet.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

A. VAN ISACKER